

50. árverésünk sztártétele a katalógusban, rövidített leírással így szerepel:

187. **HÉRICS** Nándor: Zenészpórtrek.

(Bp. 2006. Hérics Neon Design KFT.) 171 l. 2 sztl. lev. 330 mm.

Dedikált példány: „Sölch Ágostonnak szeretettel Hérics Nándor”.

Aláírták (néhányan dedikálták): Alapi István, Ákos, Balázs Fecő, Benkő Sándor, Benkő László, Bergendy István, Berkes Gábor, Bódi László (Cipő), Bródy János (két helyen is), Charlie, Cseh Tamás, Csepregi Éva, Deák Bill Gyula, Debreczeni Ferenc, Demjén Ferenc, Dinnyés József, Dolly, D.Nagy Lajos, Farkas László (Lobó), Ferenczi György, Frenreisz Károly, Grandpierre Attila, Horváth Attila, Illés Lajos, Jenei Szilveszter, Kalapács József, Karácsony János, Kékes Zoltán, Kóbor János, Komár László, Koncz Zsuzsa, Laár András, László M. Miksa, Lerch István, Lovasi András, Margit József, Menyhárt János, Meződi József, Mihály Tamás, Miklós Tibor, Móczán Péter, Molnár György, Mőricz Mihály, Muck Ferenc, Nagy Ferő, Németh Alajos, Németh Oszkár, Orczáczy Jackie, Papp Gyula, Pataky Attila, Patkó Béla (Kiki), Pásztor Zoltán helyett özvegye Nagy Gabriella, Pomázi Zoltán, Presser Gábor, Révész Sándor, Solti János, Slamo, Som Lajos, Somló Tamás, Sülyi Péter, Szigeti Ferenc, Szikora Róbert, Szűcs Antal Gábor, Takáts Tamás, Tátrai Tibor, Tolcsvay László, Török Ádám, Tunyogi Péter, Varga Miklós, Várkonyi Mátyás, Vikidál Gyula, Vincze Lilla, Vörös István, Wahorn András, Waszlavik László (Petőfi Velorex), Závodi János, Zorán.

Az egyedülálló kötet csodája, hogy az **ábrázolt zenészek eredeti aláírásai** ékesítik, összesen 76 zenész-énekes. Az albumban 78 portré található, közülük a megjelenés pillanatában (2006) ketten már nem írhatták alá: Radics Béla (†1982) és Pásztor Zoltán (†2005). Tizenöt év elteltével szomorúan állapítjuk meg; zenészóriások távoztak azóta is közülünk, egyszeri és megismételhetetlen, amit ez az album nyújt.

A könyvet aláírták még: természetesen Hérics Nándor (dedikálta is), Wehner Tibor, aki képzőművészeti szempontok- és Zoltán János, aki zenei szempontok alapján írt előszót.

Hérics Nándor (Kisbér, 1956. –) Munkácsy Mihály-díjas festő és grafikusművész. Zenészpórtrek kötetéről a kérdésre, hogy „bár zenészpórtrekről van szó, egyetlen kompozíción sincs egyetlen utalás sem arra... hogy a megidézettek zenészek. Minden művön csak az arc jelenik meg és csak az egyéniség, a személyiség szólal meg”- így nyilatkozott: „Igen, mert sokkal fontosabb volt számomra az ember, az egyéniség, a személyiség mint az attribútum. és az elsőrendű szempont az volt, hogy a barátaimat jelenítsem meg, és semmiképpen sem a sztárokat.”

A kötet provenienciája: Sölch Ágoston barátom, osztálytársam, aki e katalógusban röviden, honlapunkon, az axioarton és a beatkorszak.blog.hu oldalon részletesen megosztja velünk gondolatait, négy éven át tartó, lelkes aláírásgyűjtésének történetét:

„2006-ban jelent meg Hérics Nándor Zenészpórtrek c. könyve, mely 78 magyar zenész általa festett portréinak a reprodukcióit tartalmazza. Elhatároztam, hogy az akkor még élő 76 zenész mindegyikével aláíratom eredetiben a könyvet. Ez meg is valósult, kerek négy évig tartott, míg személyesen fel tudtam keresni a művészeket. A könyv különlegességéhez tartozik, hogy mindenki sajátosan, egyéni habitusának megfelelően írta alá. Ez alatt azt értem, hogy senkinek nem mondtam, hogy az oldalán hol írja alá, volt, aki a szövegben, volt aki a portréja alatt vagy éppen a portréban alkoholos filccel, volt aki dátumot is írt, volt aki a zenekara nevét is odaírta. Senkinek nem mondtam, hogy nevemre dedikálja, mégis többen ragaszkodtak hozzá, hogy nem „simán” írják alá, hanem megkérdezték a keresztnévemet, hogy dedikálhassák. Szóval szerintem ettől még egyedibb és még színesebb a könyv.

Külön linken a beatkorszak.blog.hu oldalon jelent meg visszaemlékezésem az aláírásgyűjtés legemlékezetesebb sztorijairól.

A könyvért befolyt teljes összeget a csömöri Egyenlő Esélyekért! Alapítvány részére ajánlom fel.”

Kiadó kartonálásban, gerince fekete vászonkötést kapott, az eredeti papírgerinc ráragasztásával. Szép állapotban. 1.000.000,-

Ami a katalógusban terjedelmi okok miatt nem szerepel: Ágoston tanulmánya

Egy relikvia története

2006-ban jelent meg Hérics Nándor festőművész Zenészpórtrek c. könyve, mely 78 magyar zenész általa festett portréinak a reprodukcióit tartalmazza Ákostól Zoránig. Nagyon színvonalas könyv, remek portrék és mindegyik portréhoz egy kis beszélgetés kivonata tartozik, a portréfestés idejét a művész nagyon jó érzékeléssel kihasználta arra, hogy a szóban is felvillantassa a zenész pályáját. Számomra is hallatlanul érdekes könyv, szinte lexikonnak is mondhatnám, ha nem társulna ehhez a szóhoz olyan képzet, hogy száraz, tömör, apróbetűs szövegek halmaza, hiszen erről jelen esetben szó sincsen.

A 78 zenészből a könyv megjelenésekor ketten már nem éltek. Pásztor Zoli, az Illés együttes dobosa 2005. május elsején, Radics Béla pedig 1982-ben hunyt el, a festőművész öt eleve fényképről festette meg, ami szerintem egy rendkívül szép gesztus.

A szövegek mellett mindegyik zenésznek ott volt az aláírása nyomtatásban, feltűnt, hogy Presseré nem, fogalmam sincs az övét miért hagyták le. A könyv megvásárlása után viszont szinte rögtön az jutott eszembe, milyen jó lenne megszerezni a zenészek aláírását élőben is. Nagy kihívás, gondoltam magamban, hogy lehetne 76 neves magyar zenészt személyesen megkeresni. Az élvonalbeli nagy sztárok megközelíthetetlenek, koncertek előtt esélytelen, utána méginkább, biztonsági őrkkel küzdeni, menedzsereknek könyörögni egy aláírás miatt reménytelennek látszott. Bár ezekre is volt példa! Azután voltak olyanok is, akik már visszavonultak, civil foglalkozásuk volt, nem vagy csak nagyritkán koncerteztek, őket meg azért látszott lehetetlennek felkutatni. A lökést az adta, hogy akkoriban kezdtem járni az „újkor” de még a régi körterembeli Illés klubba, ahol gyakran megjelentek az együttes főhősei illetve sok zenész megfordult vendégként, így aztán az első aláírásokat a klubban sikerült begyűjtenem. Előrebocsátom, hogy négy évig tartott, míg mindenkit sikerült elérnem. Az aláírásoknak töredéke származik hivatalosan meg-hirdetett dedikációsokról, a legtöbbhez különböző kalandok révén sikerült hozzájutnom, mindegyikük életreszóló élmény maradt.

Ezekből villantok föl most néhányat. Az első alkalmak egyike viszont pont egy nyilvános dedikációs esemény volt egy könyvtárházban. Nem véletlenül kezdem vele, hiszen Koncz Zsuzsa volt a főszereplő, akit gyerekkorom óta szeretek, tisztetek a mai napig. Beálltam én is a tornasorba, nagy tömeg volt, sokáig kellett várakozni, ez viszont annak az ára volt, hogy nem futószalagon ment, le lehetett ülni Zsuzsához, mindenkivel váltott néhány kedves szót. Volt időm megfigyelni, hogy előttem sok hozzám hasonló korú ipse volt, akik kezicsókolomművésznőztek és magázták Zsuzsát. Érttem én, hogy ezzel a tiszteletüket akarták kifejezni, de hát mondom magamban azért, hogy nézne ki, hogy a koncerten odakiabálnánk, hogy csókolom. Egészen addig eszembe se jutott a tegezés-magázás dilemmája, így aztán mikor sorra kerültem, bemutatkoztam és úgy köszöntem, hogy szevasz Zsuzsa és csodák csodája nem sértődött meg, váltottunk néhány szót és természetesen ő is tegezett. Földézttem, hogy én általános iskolás alsós voltam, mikor ő elismert énekesnőként az Ezek a fiatalokban szerepelt, beláthatatlanul nagy távolságból néztem és hallgattam őt akkoriban. És most ott ülhettem vele szemben és azt látom, hogy a korkülönbség nemhogy csökkent, egyenesen átfordult, ő volt a fiatalabb!

Több zenészt különböző trükkökkel és áttételes kapcsolatokon keresztül sikerült becserkészni. Lerch Istvánnal például egy Illés klubbeli ismerősöm révén sikerült találkoznom egy budai étteremben. Szóba hoztam, hogy tudna-e segíteni, elérni Bergendy Istvánt, aki akkoriban már ritkán szerepelt, nemigen láttam híreket róla. Megsúgta, hogy a szerzői jogvédősök bizonyos napokon talán a hónap második szerdáján a Kispipa étteremben üléseznek, ahova időnként Bergendy is el szokott menni. Lerch Istvánnal azután egészen sajátosan alakult a kapcsolattartás. Mondta, hogy Bergendy telefonszámát azért mégse adhatja meg nekem, sőt a saját privát email címét sem adja meg, de megígérte, meg fogja tudni, mikor lesz ott Bergendy, írjak rá nyugodtan a Lerch István honlap vendégkönyvébe. Így is lett, ráírtam és rögtön válaszolt is. Most felidézve ezt az emléket, rá is mentem a vendégkönyvre és csodálkozva láttam, hogy az internet megőrizte a bejegyzést, gyorsan el is mentettem, mint Bergendy István megközelítésének konspirációs bizonyítékát. Az adott napon 13 órakor beléptem az étterembe, ott volt Bródy János, Victor Máté és még valaki akit én nem ismertem föl. Mivel Tinivel már többször találkoztam az Illés klubban, mondtam neki, hogy jön a Bergendy, őt várom, mondja akkor te többet tudsz, mert mi még nem tudjuk biztosan, hogy jön-e. Nem akartam ott alkalmatlankodni, kimentem az utcára és néhány perc múlva jött is. Az utcán szólítottam meg. Érdekes, hogy többen ragaszkodtak hozzá, hogy mondjam a nevemet és akkor nekem dedikálja, hiába mondtam, hogy egyáltalán nem fontos, hogy az én nevemet is ráírja, Bergendy István is csak azután írta alá kedves szavak kíséretében, hogy megmondtam a keresztnévemet.

Az Illés klubból ismertem Margit Józsi (ex Kormorán) is, aki szintén szerepelt a könyvben és civilben az előadóművészi jogvédő irodában dolgozott, talán nem haragszik meg ennyi idő után, ha elárulom, hogyan segített. A negyedik évben jött el gyűjtőkönyvem neheze, mivel akkor még tizegynéhány olyan zenész volt hátra, akiket addig sehogy se tudtam elérni. Megkértem Józsi, hogy segítsen, számomra is váratlanul azt mondta, hogy megadom a zenészek telefonszámait, akiket keresel. Azt tudtam, hogy Józsi az egyike azoknak, akik tudják az összes zenész telefonszámait, csak egy ember van, aki ennél eggyel többet tud. De erről majd később. Nagyon kellemes csalódás volt, hogy amikor ezeket a zenészeket ismeretlenül föl hívtam, kivétel nélkül mindegyikük elsőre felvette a telefont és azonnal meg tudtuk beszélni, hogy mikor és hol tudjuk megejteni az aláírást. A legmeglepőbb azonban Szigeti Ferenc volt. Mondom neki telefonban, hogy mit szeretnék. Azt mondja, gyere el hozzám. -Mikor? - Most. - Hová? - Mondom a címet. A címre már nem emlékszem, arra azonban igen, hogy nagyon tekerős volt az út, talán még Budapesten belül és nem volt olyan értelemben távol, hogy ne lettek volna mellette szép kis utcák, házak, de nagyon sokáig tartott, míg odaértem. Közben azon gondolkodtam, hogy dőreség a világ szélét Finisterrében keresni, az valahol itt lehet a közelben. Miután becsöngettem, Szigeti Feri kijött egy irgalmatlan nagy kutya kíséretében.

Bekiabáltam a kerítésen:

- Nem esz meg?
- Kicsoda? Én nem eszek embert, a kutya meg már reggelizett.

Behívott, leültetett, elmondta, hogy szép emlékei vannak arról, amikor modellt ült a festőnek. Én meg hálálkodtam, hogy ilyen rugalmas volt a találkozást illetően, csak ezzel a csúnya magyar szóval tudtam kifejezni nagyrabecsülésemet.

És a többiek. Például az eddás Slamo akkoriban Izraelben élt, e-mailben sikerült vele fölvennem a kapcsolatot, így aztán hiteles forrásból tudtam meg, mikor fog hazajönni, a bizottságos Wahorn Andrást vidéki otthonában kereshettem fel, az eastes Móczán Péter pedig az irodájába, a civil munkahelyére invitált. Nincs két egyforma sztori.

Az is elég érdekes, hogy mindenki sajátosan, egyéni habitusának megfelelően írta alá a könyvet. Ez alatt azt értem, hogy senkinek nem mondtam, hogy az oldalán hol írja alá, volt, aki a szövegben, volt aki a portréja alatt vagy éppen a portréban alkoholos filccel, volt aki dátumot is írt, volt, aki a zenekara nevét is odaírta. Szóval szerintem így aztán abszolúte egyéni és még színesebb a könyv. Utolsóként volt elérhetetlen Farkas László (Lobó), aki egyetlen nemzenészként szerepelt a könyvben. Ő fénykorában az LGT hangmérnöke volt. A szóvicc szándékos, hiszen nemcsak hang- hanem fénytechnikával is foglalkozott, ő tervezte többek között a Műpa díszkivilágítását. Seholy nem akadtam nyomára, míg nem eszembe jutott Csabai Mátyás, a Lemezbörze főnöke, aki mindenkit ismert a pop-, rock-, beat szakmában és akivel egyszer szintén az Illés klubban találkoztam. Kimentem a PeCsába egy lemezbörzére, megszólítottam, hogy mit tud Lobóról. – Múlt héten beszéltem vele – mondja- csak nincs nálam a telefonszáma. – Hát ez óriási – mondtam. Néhány nap múlva felhívtam Mátyást, megmondtam a telefonszámát. Tehát ő a másik ember, aki tudja az összes magyar zenész telefonszámát. Plusz egyet. Így aztán már semmi akadálya nem volt annak, hogy befejezzem a művet. Ő is nagyon kedves, készséges volt, amikor találkoztunk valamikor 2010. nyár elején. A könyv pedig mint említettem 2006. tavaszán jelent meg.

A történet utóéletéhez tartozik, hogy még a gyűjtés elején elgondolkodtam azon, mit csináljak majd a könyvvel. Először arra gondoltam, hogy fölajánlom a frissen indult budapesti Rockmúzeumnak. Bementem, megmutattam a srácoknak, nem győztek ámulozni. Itt ne hagy – mondták, hiszen ez milliós érték, mi lenne ha valaki megfújná innen? Az igazsághoz tartozik, azt is megbeszéltük, hogy ezt kiállítani nyilván nem lehet, üveg alatt a könyv becsukva vagy egy oldalon kinyitva nem sokat mutat, az meg szóba se jöhet, hogy mindenki végiglapozgassa, nem használja a könyv lelkivilágának. Annak se lett volna sok teteje, hogy a raktárban porosodjon, de annak se, hogy életem végéig dicsekedjek vele és otthon mutogassam, hogy milyen érték van a könyvespolcomon. Érdekesképpen említtem, hogy később nagyon sok Hérics Nándor festette zenészportré eredetije került a Rockmúzeumba, ma is ott láthatóak a falakon.

Ezután arra gondoltam, hogy fölajánlom majd valamilyen jótékony célú árverésre. Nyilván lenne olyan tehetsős ember, aki szívesen megvásárolná, talán licitálnának is rá és a vételár adományként pedig jelentős segítség lehetne az adott rászorulóknak. Szóval úgy éreztem, valahogy ilyesfajta méltó utóélete lehetne a könyvnek. Ehhez azonban nyilván kellett a körülmények és az alkalom szerencsés összejárása, egyedül nem tudtam volna ilyet megszervezni. Kapóra jött a beatkorszak.blog.hu pályázati kiírása „Filléres emlékeink” címmel. Bár egyből gondoltam, hogy nem fogok tudni megfelelni a terjedelmi korlátoknak, ennél rövidebben nem tudtam volna megírni a sztorit. Mégis jó alkalomnak gondoltam arra, hogy ily módon sikerülne talán tágabb körben is felhívni a figyelmet. Szinte ezzel egyidőben, de ettől teljesen függetlenül megkeresett Szőnyi Endre barátom, akinek egyszer évekkel ezelőtt megmutattam a kincsemet és említette szándékát, hogy szívesen föltenné a 2021. november 20-i a Szőnyi Antikváriuma 50. jubileumi könyvaukciójára. Mondtam, hogy akkor itt az alkalom, hogy megvalósuljon a jótékony célú árverés, Endre első szóra közölte, hogy akkor lemond a jutalékáról. Rögtön megkerestem azt a szervezetet, akire zörgőta gondoltam. Ő a csömöri Egyenlő Esélyekért! Alapítvány. Ezen a néven 2000 óta foglalkoznak fogyatékos és súlyos, halmozottan fogyatékos emberek ellátásával, gondozásával és fejlesztésével. Csömöri központjukban azonban már 1989-ben történt az első kapavágás Szekeres Tiborné, ahogy mindenki ismeri Szekeres Erzsébet kezdeményezésére, ma is ő a vezetőjük. Együttműködésben az Összefogás az Egyenlő Esélyekért Nonprofit Közhasznú Kft-vel pedig a fogyatékos embereknek munkalehetőséget és közösséget biztosítanak. Szekeres Erzsébet nagyon megköszönte a felajánlásomat, de mondtam neki, hogy majd csak utólag köszönje, ha sikerült!

Én meg utólag is, innen is még egyszer hálásan köszönöm az összes jófej magyar zenésznek, akik aláírták, azoknak is, akik már – sajnos egyre többen – odafönnről látják majd, mi lesz a folytatás. Biztos vagyok benne, hogy egyikük sem tiltakozna az aláírása esetén „felhasználása” ellen.

Csömör, 2021. július.

ÁKOS

Milyen hatásokra lettél zenész?

A miénk nem zenészcsalád, egyszerű polgári foglalkozása volt minden feleimőnek. Édesanyámék családját az 1700-as évek közepéig lehet visszavezetni, a férfiak háborúban katonának, békaidőben jótétnek bírtak, ügyvédek, jogászok voltak. Még kisiskolás voltam, amikor bejelentem a szüleimnek, hogy holnapotól hegedőlni tanulok. Két évig nyújtam a hangszerét, aztán elutasítottak azzal, hogy botfűlű vagyok. Sokféle zenét hallgattam, állandóan szót a rádió, onnan rögzítettem a kedvenc dalaimat. Folyton magyartan, aztán köznyelvi tanár, a szülőim egy zsidó lényegzők voltak. Harmadikos elemtá koromban a szomszéd lánykának eljártam az egész Piramis-lemezt egy teniszpálya. A gimnáziumban énekeltem, de akkor már zenekaroztam, volt punk-, metál- és popbandám is.

Atomok?

A Fazekas-gimnáziumban érettségiztem Budapesten, 1996-ban. Felvetek a Közgazd., tehát irány a katonaság. Szombathelyen voltam mélyszégy felderítő. A Közgazd. alatt már beindult a Bonanza sikere, állandóan stúdióztunk, turnéztunk. 1992-ben végeztem külgazdaság szakon, abban az évben arattuk a legnagyobb zenekari sikereket, ekkor alapítottam a céget, és ugyanabban az évben kezdtem el a Karcolatok című első szöveggyűjtemény felvételét. Csaknem harminc albumon énekeltem eddig, szokatlan szövegíróként is én jegyeztem. Játékoztam színházban és tévés produkcióban, írtam ötletről verset, valamint színdarabot és filmfelvételeket különböző lapokba, saját versfordításaimat énekeltem a Tarzan című rajzfilmben, készítettem hangjátékalbumot, rendeztem néhány videoklipet, zenét komponáltam a Vigaszínház Brecht-előadásához és a Terror Háza Múzeumhoz. Közben turnéztunk is, 1998-ban koncerteltem addig eddig Rengeszégyen volt részem, például Tiszker kaptam meg a szakma legrangosabb elismerését a Magyar Hanglemezgyártók Szövetségtől, és büszke vagyok a Magyar Köztársasági Emlékezőtér díjazására is, amelyet Mad Ferenc Köztársaság elnök adott át 2002-ben. Legtöbb dajam a gyerekeim: Márton (1998), Anna (2002) és Kata (2005).

Ákos

